

LARG WINNIPEG, APRIL 1884. NO. 48.

METHODS

U. S. Land Survey

Ið þátt ad eins að hafa á aðalhálfu Þjóðar
íga, og ad eins að lesa fyrir miðjum þáttum eða
fjórum, til að samfengst allar í því, sem
þá virða meist og Ásgrímur meist, er ófært.

Fríði var einnig vild við mikilli ófæriliðina meðan. Vor um vild af Grímum til að spytta til hvar hvald meintum sjer, hvern not hefur og hversu hefur mað fátt alda, verði niðum ekki over kominn.

— Mæð er svo yngriþjólkinn, svo mikluvergi
og svo örvert, að fari myndin gat að, en fimmis
sem vör yttu spáð, svo stuttur að vör orði-
stust með að ófinkibl gleðin, en þessi miði mi-
ekki lepetr hja snerða.

Með ófáni meintum meðan vörðuðar fignatur mannsins að heiti og líkumlegri trúnaði þessar inniheldi vortuþískar og tilgreinukum hæfð gleika vora.

Átteng eda sá þarum, að við vorum með
langsar, en svo háður líkamalit sem ekki er með gū-
lög fyrir manni að hafa. Þó eru miðaðar með pess-
að helium, verkið í langsmeidilum. Síðan eru
engi en þetta athelintu aptur að líkamum. Sí-
ður eru líkamalitir, það er því óhengt að skipta mannum
í með 1-2 aðaldeildir. Þó fyrir hafi líkamalitir

Víðr skulda áyrst fórt þókknum ófins og meðalur líkamans.

Framðarit líkamans tilgjinda vorti, kreppt og fermt.

Væxtur útheliatir gøda til að svo ad hinn verði ad notum, lærlint lopt, høf, hitta og meðfingur. Líkaminn er byggð af ósmarni og mánaða eða sekkjuna, sem lítt hver fyrir sér, því líkaminni er íslenskt er íslenski eða fræmstöð, sem dregur af sjær fæðu og breytir henni í fromfæð. Ófuglilegur býr til sekkjina, sem þáð lítt er, og sekkjuna harðnar og verður æð heild og beldumá. Þessir frumagfir eru svo stavar að vörður þarf að ekki kveða mani falka 500-800 smánum til að skóða þær.

þegar vler neytum fáðu, breytist hún fáðu
á einum í miðlunar svipðum við kvað sem fer með
tun kyrtilæknir nökktar að Nínumen eðum seðið
um þau, hín í ljúrtad og þáðan til langmannar
þar er drífti blöðid ut um allar Þóðarinnar, að með
an líkum eru fullar af lofli, svo að eins er ekki
þaum líkum milli þess og 11588. Lopðid stas
gegnum þessi líkum og 11588 tekur frá því eldri
það, sem oxygen (syreloft) hefur. Þegar blóð
það kom frá hjartum, verði það næstum svart, ó
fullt af kolefjölg og óheimilinum, eiginligi lopði
11588 laest þvítt kolefnind verði að kolegnan
síða verði rauðum frá öðru, en blóðið sem erptið
verðar fagurraunt. Sírulegðin hefir i tveimur
vísu brent upp kolætnið, með önnur og þess
verðr örpuður dýlar að ofili og það kvíkuðar í kó
nunnuðr skréðum reykjaðar eru í um reykjanum, e
óðan líttar, svo einfalitnar 11588 og með
það atburð til líkum lífðar líntos, sem sem
það erfr. Ægengörður er megar annar líkum
þaumig dreifist líkum, svo vorði líkum ekki me
tumur. A miðan 11588 reyndi frá sér að
nefjuvast lífðar fræmgældum vid 11588, með sér
í hundar, sem kom líkum 11588, og um leidhús
þar vid sekkisnara, þaði þar farið var, vorði
ða líkum, breytist þær í vísu óða hefðar, óði
verða að sínum, kyrtilum hólfu og ós, hví
bartsdiri eru, possir sekkir fáður að trúnaef
11588 vorðar og lífðum óskul og veik, en þ

at minnið eftir þykkna sekkirnir og hárðar af
þeim sem eru ófálfir.

þóttum ófá tilgang til að fá með sér. Þóttum ófá tilgang til að fá með sér. Þóttum ófá tilgang til að fá með sér.

Hafið efnar er líkaminn fráður af ólærinum
indum með svítopnum, sem standa í gegnum
skíð og dregi upp í sín atkvíkuða líkaminn
þarf hafa þeir til að fátt gefið að að ó-
þigur af líkaminn er ekki mikil þóttar hornum
í dýrnum. Þá er líkakar meðsynlegt að þessi
þóttun verði ríkt umspjundi því annals verða þeir
skáðar en ekki þáttar að að til eru með dýnum
síðuleiktar að ógvott og ólærinum klæðum.

Flokkur hefur atð afmála sín, en þa
meist þegar líkaminn vinnur meist, og sá líkaminn
áttar sín meist vinnanum, fer meista fóða til að
þykkjask. Það lýkur þó fluminum sem brakkað vær
í þessum. Þau eru meiri en það, sem líkaminn
hefur brakkað í hitti og líkaminn myndast fleiri
fluminum en brakkað er, og líkaminn ver-

en þegar líkaminn brukar frumefnið jafnfullt eftir myndlisti síðlaðra hvern að vaxa og er þa kallað tappfroskar. Þegar líkaminn brukar meira frumefni en mannd lýr til, fer henni að eyðast, og sú síðasti verða frumaglumir ekki ferar um að bæt til megar líkis frumefni til að veldiða líta hreifinguna líkamanninum, og þegar verk þeirra hafi inri. Þá kættir bloðskréring og aðsardrættur meðst ínum dýr. Þetta hýtur að til að koma í rípu vissu, frumaglumir lykka og tapa frumefnum og þau eru lísalina. Þetta er nistbarleg dundi og að sér stórus í plötum sem dýru það er aðskild af þessa að dýr og plötur eru eins og við horum, þer geta haldið afarar að vinna svipindi sín ekkeri. Íslz. kemur að og ólæg er meigingum í galnum að kegla, en eins og vísýðist að síðustu, svipindi líkamins.

þetta leidir oss til að tilgreina súkvæðum
in slakððumr koma til af enhverri öruggum til-
amannum, enhverri hafiðum a homili eftir eyði
og virðið frumhæfma. Æðal orsakir eru ó-
tefða, enhveri at lopt er ófremstætt, eða
hlítit ekki svokomin vildum fórum dregkja
heyst eða ógjöldu með s. frv.

Eftir inn er oholl eytrar hún 11088,
er opfært í Nunnar eru hálfbrottaðir dýra
birtar, en svo er því tilhagið að hvar sem seið
er, þær er hér hvar sem notur er þær einum 36
þúsundir eða kvíkhaldur, sem komur ur haptíði
þessar. Þær er fárt að 31,5 nunnar til leit þær
undir skamnum, eða nærligum myndlæð brá-
ðublaði skort eða lisk, eða sara mynd, en skoði-
þast undir göðu stakkunargili, sunn stekkun
500—600 sýntum, sunn viðar að það er alit-
andi, og en dinn mudi klísa að neyta þess hví-
lum, til þess sem verfi sunn er að seigjum 6

þá voru ófærir og ófærið, sem hafa skefðum
þá sem skilum, sem hafa eftistóru fíl
og Hafliði þóra eftir umhverfi sín félins
at vinnið fálltum ánum. Þó með
vænna. Vér hafa aldrei tins tím til að fer-
ra með umhverfið svor og skilum taka til dí-
sins. Þó fermaði sem flestu af oss þekkt
fjálmunum sín kosti af að spara.

sem hér fri og frjáls. Það bandormurinn breytist eftir línudannan sinnar. Forseður hans heyrir til díetur og munin, en bandormurinn partí hvortegs þegar hann settist ad i línuslunum og svo rítmóðu feturir og munurinn. Nú hefur hann engum annum nýje fetur nýje heldur eins óðri höyrni í stórum leirrinn fóðar sigrarsíðu höggum og mara agna til ad hanga á. Hinsiggen línudannan innan um seduna, sem hann tekur inn um allan líkama sinn. Allur bukurnar er samansettur af lídum, wo hundruðum skiptir. Hver lídur getur lífad alleinum. Hver þeirra ber egg þúsundum saman, og það

eru venalega um 150-800 éða fleiri líðir 1
forniðingar, sem oft er um 25 feta langur, þessir
líðir eru sterri í apturáluða ormsins en nálgæt
hérðinum, því líðinir næstir hoffdinum eru yngstir.
Þegar líðinir eru fullproska, losna þeir opt
og ganga ofan af skepnunni. Eggin hafa skurn
svo þau geta lífad langan tíma. Ef þau eru nú
jetin af einhverji skeppi, svo sem hundinum
éða blau saurunga svini, þá er eggskurnið brot-
ið, og ef ekki þa, deyrist það upp í maganum
og ungarnir, sem eru ofur smáir, fara med
fæðanum inn í blöði, og þegar blöðid fer í
gegnum lítrina, sást þeir úr og setjast þar
áð. Þannig verður lítin adalhlölstadur þeirra.
Sínum setjast áð í þormunum og jafn vel í
klitum og vísnumum. Þegar þessir óbodnu-
gestir setjast þar áð, verður það heldur óþogi-
legt aytir frumagnirnar og holdid í kring. Hold-
id blæs upp og byr til fyrir þá afþysi, sem
flestir hata sjöd. Þau eru sullirnit, sem eru
svo alpekkir um slátuetlina á Fróni. Ef þessi egg
hiefdu verið jetin at mónum, er hæglega getur sked,
et hundarnir hata bandorma og meina jeta úr ill-
þveggum flatum, sem voru fyrir hundum, þá
verður afleiðingin hin súna sem í saudsképunni
éða svínum. Lítin verður full af sulum og
íyr eður síðar devi madurum úr neinlætum.

Digitized by srujanika@gmail.com

(Framhald).

Kær landar! minu nokkur sa á meðal vor,
ad honum ekki pætti sjálfum sjer og vorri
isæksku þjóð yfir hofn stórelga misbodid, ef
anmera þjóða meini brigglöðu honum um ad-
hánum væri foddur og uppalinn hja viltri og
ommentaði þjóð. Er það ekki sinnitt það,
sem vetrarinn allir ad beiðist við ad halda os-
upp a stórgunum syrir, ad þjóð vor í það
heila tekið standi ekki a baki óðrum Nördur-
um þjóðum, hvad boklega mennum smertir?
Í það minnsta er óhrett ad segja, ad vjer vilj-
u mæta það vera svo í ordi kveðnu. Láttum os
það heildar góðir ekki farast ver í bokmeumta
leðum stórfum enn Pólverjum, sem eru álitni
ad vira sínhver spá ommentaðasta þjóð meða-
Nördum meina, sem flytja hingað til Ame-
riku. Vjer viljunna gjora ráð lyrit ad hjer-
turinn Milwaukeo sje um 30,000 Pólverja-
menn eða minnari, þar af er sjálfsgagt fullu-
príðingur með ollu ólæs, og einn sinniti, sem
eitt hvað ofarltið lefir kert ad lesa, en sem
ekki leir við ad íðka það, og alltur það ekki

ekki verði að leika þá, og aðreiði þá ekki
verði, og ganga fram eins og sandir ó-
vita allis ekki meitt hvad við bér nemur það
sem fram við þá kemur þann og þann dagina
þótt fyrir allt þetta, prifast þó hji þeim
þótt óneindlegat dagblað og vikublað bædi
því með sigin tungumáli, fyrir utan að sum
því með lesa bædi þyk og ensk blo-
skvaldum eðr Islandingar ekki tiga að ve-